

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **UMIKOV CZ, s.r.o.**, se sídlem v Liboměřicích 12, zast. Ing. Michalem Faustem, daňovým poradcem v Chrudimi, Hradištní 1194, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 28. června 2012, čj. 3059/12-1200-607208, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Chrudimi o vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010.

V žalobě uvedla, že si v přiznání k dani z příjmů za shora uvedené zdaňovací období uplatnila odpočet nákladů, které vynaložila při realizaci projektů výzkumu a vývoje ve výši 1 547 350 Kč dle ust. § 34 odst. 4 a 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Tento odpočet ji však správce daně neuznal.

Žalovaný, jak žalobkyně dále uvedla, jí vyčítá nedostatky písemností, které byly přílohou daňového přiznání, označené jako „Projekty verze I“. Žalobkyně však tyto písemnosti za projekty ve smyslu zákona o daních z příjmů nepovažuje, neboť obsahují rekapitulaci skutečně vynaložených nákladů, které nemohou být před zahájením projektů a tedy zpracováním požadovaných písemných podkladů známy. Žalobkyně odkázala na svoji písemnost ze dne 6. 8. 2010, označenou jako přílohu daňového přiznání, jejímž smyslem bylo rozvést částku uvedenou na ř. 1 tabulky bodu b/ dílu F. daňového přiznání ve skruktuře zakázek, na kterých byly projektové náklady sledovány.

Ani správce daně dle žalobkyně nepřistupoval k těmto písemnostem jako k projektům, když nekonstatoval všechny chybějící náležitosti projektů, a rozporoval pouze některé údajné věcné nedostatky. Přitom většina argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí vychází z mylného předpokladu, že „Projekty verze I“ jsou projekty. K tomu žalobkyně uvedla, že projekty označované žalovaným jako „Projekt verze II“ předložila žalovanému k odvolání. Uvedla, že žalovaný nebere v potaz, že projekty byly zpracovány dne 1. 1. 2009 a byla tím naplněna podmínka zákona o daních z příjmů. Žalovaný přitom dovozuje, že byly zpracovány až v průběhu roku 2011 a to z důvodu rozdílné formy a rozsahu obou verzí projektu a doby jejich předložení. S tím žalobkyně nesouhlasí a závěry žalovaného považuje za nepodložené. Stejně tak považuje za neprůkazné tvrzení žalovaného, že projekty byly účelově doplněny a pozměněny tak, aby splňovaly požadavky zákona o daních z příjmů.

Dále žalobkyně uvedla, že pokud „Projekty verze I“ byly předloženy ve čtyřech vyhotoveních a v odvolání byly předloženy projekty pouze ve třech vyhotoveních, pak tato různost vyplývá z funkce jednotlivých projektů. Dále uvedla, že pokud projekty byly předloženy po termínu podání daňového přiznání za rok 2009, není to nikterak na závadu jejich použití. Zákon o daních z příjmů neobsahuje povinnost předkládání projektů spolu s přiznáním a je na správci daně, zda asi projekty vyžádá. Žalobkyně zdůraznila, že projekty předložila spolu s odvoláním. Nedostatek v podobě neuvedení křestních jmen a kvalifikace zaměstnanců lze v rámci odvolacího řízení dle jejího názoru odstranit. Odkázala přitom na ust. § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a konstatovala, že provedení dalších důkazních prostředků navrhla.

Ke zdánlivému rozporu částek uvedených na ř. 1 oddílu F. písm. b/ daňového přiznání a částek uvedených v projektu uvedla, že částka uplatnitelných výdajů byla korigována na základě posouzení projektů certifikovanou osobou dne 26. 10. 2011. V daňovém přiznání za rok 2010 byl tedy údaj v oddíle F. upraven na hodnotu

navrženou posuzovatelem. Upozornila, že zmíněný certifikační vzdělávací projekt byl realizován ve spolupráci s Komorou daňových poradců, Radou pro výzkum a vývoj vlády ČR a s dalšími partnery. Držitelé projektu se stali aktivní skupinou odborníků způsobilých posoudit a vyhodnotit konkrétní praktické situace a projekty výzkumu a vývoje jako hmotně právní předpoklad pro uplatnění odčitatelné položky.

Žalobkyně tak považovala za zřejmé, že odečet nákladů vynaložených při realizaci projektů výzkumu a vývoje byl učiněn na základě projektů, které žalovaný označuje jako „Projekty verze II“. Tyto je třeba v rámci vyměřovacího řízení konfrontovat s požadavky na dokumentaci, které jsou uvedeny v zákoně o daních z příjmů. Žalobkyně se tak domnívá, že po drobném doplnění v rámci odvolacího řízení unesla svoje důkazní břemeno a že žalovaný přesouvá pozornost k řešení nepodstatných dílčích formálních nedostatků projektů. V tomto postupu shledává formální přepjatost.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro správné posouzení projektů výzkumu a vývoje a jejich daňových dopadů je rozhodné ustanovení § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů. Žalovaný žalobkyni sdělil, že čtyři projekty přiložené k daňovému přiznání za rok 2009 nesplňují podmínku jejich zpracování před zahájením řešení projektů výzkumu a vývoje, neboť byly zpracovány dne 10. 1. 2010, zatímco výzkumné a vývojové práce probíhaly podle jejího tvrzení obsaženého v projektech v období od prosince 2008 nejpozději do srpna 2009. Projekty též neobsahují jména a příjmení pracovníků, kteří měli výzkumné a vývojové práce realizovat (u nich měla být uvedena též jejich kvalifikace a forma pracovněprávního vztahu k odvolateli), ale obsahovaly pouze nekonkrétní vyjádření, že „... konstrukční řešení a vlastní výroba prototypu bude průběžně konzultováno v kolektivu pracovníků, kteří se budou podílet na projektu, konstrukci a výrobě prototypu tohoto výrobku. Do tohoto týmu budou podle potřeby přizváni i pracovníci firem BPW, KNORR (FATYNA), SAF HOLLAND“, což zákon nepřipouští. Projekty, jak žalovaný dále uvedl, neobsahují též cíle projektu, které jsou dosažitelné v době řešení projektu a vyhodnitelné po jeho ukončení, a způsob kontroly a hodnocení postupu řešení projektu a dosažených výsledků. Žalovaný tak shledal, že projekty verze I nesplňují náležitosti projektů výzkumu a vývoje, které jsou taxativně uvedeny v ustanovení § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů, a proto je nelze mít za projekty výzkumu a vývoje podle citovaného ustanovení, a v důsledku toho nelze výdaje vynaložené při jejich realizaci mít za výdaje ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů.

Dále žalovaný uvedl, že tři projekty, které žalobkyně přiložila k odvolání, již obsahují konkrétní příjmení osob, které participovaly na výzkumu a vývoji, avšak bez jména a uvedení jejich kvalifikace. Všechny tři projekty verze II se formálně i věcně zcela odlišují od čtyř projektů verze I předložených k daňovému přiznání za rok 2009. Zatímco jednotlivé projekty verze I jsou v rozsahu jedné strany formátu A4 a jsou zpracovány a schváleny statutárním zástupcem J. Š., tak projekty verze II jsou v rozsahu šesti stran a jsou zpracovány a schváleny statutárním zástupcem V. Š., tj. jinou osobou. Ze zcela rozdílné formy a rozsah obou verzí

projektů a doby jejich předložení žalovaný dovodil, že upravené a doplněné projekty verze II přiložené k odvolání byly zpracovány až v průběhu roku 2011, a to poté, co byla žalobkyně upozorněna na chybějící náležitosti projektů správcem daně. Dle žalovaného obsah i forma projektů verze II byly účelově doplněny a pozměněny tak, aby splňovaly požadavky kladené na projekt ustanovením § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů. Úpravy a doplňky projektů původní verze po 2 - 3 letech od ukončení prací na vlastní realizaci projektů zákon nepřipouští, neboť projekty výzkumu a vývoje musí být zpracovány před zahájením řešení projektů výzkumu a vývoje a musí beze zbytku obsahovat zákonem stanovené náležitosti, které nelze posléze doplňovat. Z toho důvodu nejsou vady projektů předložených k daňovému přiznání, které žalobkyně předložila jako důkaz k jí tvrzeným nákladům vynaloženým v roce 2009, zhojitelné.

Nelze pominout ani to, jak žalovaný dále uvedl, že původní projekty byly předloženy čtyři, zatímco v odvolání byly předloženy již pouze tři. Původní dva projekty týkající se výroby prototypu nákladního návěsu UMIKOV SN 6.102 (zakázky č. 9004 a 9005) byly sloučeny do jednoho projektu. Totéž svědčí o tom, že bylo s projekty, poté, co byly předloženy správci daně (příloha k přiznání), manipulováno.

Žalovaný zdůraznil, že jak z dikce ustanovení § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů, tak z logiky věci se jakékoli změny, úpravy a doplňky obsahu projektů předložených jako příloha daňového přiznání za rok 2009 jeví jako účelové, a to s cílem snížení základu daně. Na základě dodatečně prováděných změn, úprav a doplňků projektů, nelze mít projekty předložené v odvolacím řízení za věrohodné a nelze je osvědčit za důkaz prokazující nárok na odpočet podle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů.

Dále žalovaný konstatoval, že ze skutečnosti, že Ing. L. vlastní certifikát pro posuzování projektů výzkumu a vývoje, nelze dovodit, že jeho hodnocení projektů výzkumu a vývoje musí být vždy objektivní a že by certifikovaný odborník nemohl předložené projekty výzkumu a vývoje vyhodnotit chybně. Žalovaný zdůraznil, že Ing. L. neodhalil absenci zákonných náležitostí projektů výzkumu a vývoje (jméno a kvalifikaci pracovníka). Osoba s certifikátem není státním orgánem a nelze proto tvrdit, že správce daně napadá rozhodnutí zaštitěné jiným státním orgánem. Nelze dle žalovaného ani pominout rozpor spočívající v tom, že žalobkyně v přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2010 uvedla na ř. 1 oddíl F. písm. b) sníženou částku 3 407 670 Kč, avšak u žádného z projektů není částka předpokládaných nákladů vynaložených při realizaci těchto projektů upravena.

Žalovaný konstatoval, že žalobkyně zhotovila několik „prototypů“ nákladních návěsů a přívěsů. Výroba nových „prototypů“ a výrobků nemusí být automaticky výzkumem a vývojem ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů, ale může být např. inovací nebo i zakázkovou výrobou atypických výrobků, což je činnost odlišná od výzkumu a vývoje, tj. činnost, při níž nejsou náklady dále daňově zvýhodněny jako u výzkumu a vývoje. Nelze pominout ani to, že jedna z

charakteristik ocenitelných prvků novosti, kterou je „odlehčení konstrukce vozidla při použití vysokopevnostních materiálů“, je u všech projektů totožná, obecná a pro prokázání ocenitelného prvku novosti nedostatečná, neboť není ničím dokumentováno novátorství ve způsobu odlehčení konstrukcí prototypů ani prvek novosti v použitých vysokopevnostních materiálech. Použití této shodné a přitom obecné charakteristiky u ocenitelných prvků novosti znehodnocuje ve všech předložených projektech ocenitelný prvek novosti. Žalobkyně, jak žalovaný dále uvedl, svoje tvrzení o tom, že projekty obsahují ocenitelný prvek novosti neprokázala ani důkazním prostředkem – hodnocením prvků novosti Ing. L. v Posouzení, neboť Ing. L. hodnotil zcela přepracované a doplněné projekty verze II, nikoli projekty verze I, kterými žalobkyně prokazovala nárok na odčitatelnou položku podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný uzavřel, že při přezkumu odvolání shledal, že předložené projekty nejsou projekty výzkumu a vývoje ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů. Dále uvedl, že i v případě, že by předložené projekty splňovaly náležitosti kladené na projekty výzkumu a vývoje podle § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů, což nesplňují, zjevný nedostatečný popis ocenitelných prvků novosti a vyjasnění výzkumné nebo technické nejistoty znemožňuje využít předložené projekty pro potřeby ustanovení § 34 odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že náležitosti projektů podle § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů nelze doplňovat a napravovat ve smyslu ustanovení § 115 daňového řádu poté, kdy na to poukáže správce daně, neboť příslušné ustanovení slouží k nápravě vad řízení, ale nikoli k doplňování náležitostí projektů, neboť povinné náležitosti měly tyto projekty obsahovat již před zahájením prací na projektech. Ustanovení § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů nepřipouští možnost dodatečných úprav, změn a doplňků v projektech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.

Ze skutkových okolností je zřejmé, že žalobkyně podala dne 30. 6. 2010 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Dne 6. 8. 2010 pak doručila správci daně přílohu, jejíž součástí byly 4 projekty výzkumu a vývoje. V daňovém přiznání na řádku 1 oddílu F. odst. b) vyčíslila výdaje, které v daném zdaňovacím období vynaložila při realizaci projektů výzkumu a vývoje v částce 3 602 374 Kč. Následně správce daně provedl dne 19. 1. 2011 u žalobkyně místní šetření, při kterém zjišťoval skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Konkrétně se zaměřil na odpočet nákladů vynaložených žalobkyní při realizaci projektů výzkumu a vývoje podle ustanovení § 34 odst. 4 a násl. zákona o daních z příjmů evidovaných na středisku 02 – Výroba, které žalobkyně vyčíslila v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2009. U výroby prototypu nákladního návěsu UMIKOV NPK 3.39.2 TR (zakázka č. 9001), dále u výroby prototypu

nákladního návěsu UMIKOV SN 6.102 MODUL (zakázka č. 9004), rovněž u výroby prototypu nákladního přívěsu UMIKOV SN 6.102 MODUL (zakázka č. 9005) a konečně u výroby prototypu nákladního návěsu UMIKOV PN 3.27 T TRIDEM (zakázka č. 8056) konstatoval, že se nejedná o projekty výzkumu a vývoje, a proto nelze náklady ve výši 3 602 374 Kč vynaložené při realizaci těchto projektů uplatnit jako odčitatelnou položku od základu daně podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů.

Správce daně toto stanovisko sdělil žalobkyni při jednání dne 14. 4. 2011, se závěrem, že jednotlivé projekty neobsahují stěžejní kritérium při posuzování projektů výzkumu a vývoje, tj. ocenitelný prvek novosti tak, jak je vyžadováno v pokynu č. D-288. Žalobkyně totiž v projektech řádně neidentifikovala ocenitelné prvky novosti a nevyjasnila výzkumnou nebo technickou nejistotu na daném prototypu. Z obsahu projektů není zřejmé, zda se jedná o výzkum a vývoj či o zakázkovou výrobu atypických výrobků. Následně k datu 14. 9. 2011 doručila žalobkyně správci daně písemnost „Upřesnění k odečitatelné položce výzkum-vývoj“, k níž předložila fotografie nových prototypů návěsů a přívěsů, které jsou předmětem projektů a upřesnila v projektech prvky novosti. Dle správce daně ani doplnění ze strany žalobkyně nesplňovalo požadavky kladené na ni zákonem o daních z příjmů.

Následně krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 2. 11. 2011 přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010, v němž náklady vynaložené při realizaci projektů daňově uplatnila. Správce daně o tom informovala písemností podanou dne 4. 11. 2011 a přiložila dokument zpracovaný odborným konzultantem Ing. P. L., který projekty uznal za projekty výzkumu a vývoje. Nato správce daně dne 22. 11. 2011 žalobkyni informoval o svých závěrech z předchozích jednání uvedených k doplnění projektů dne 14. 9. 2011, a konstatoval, že předložené projekty nadále nesplňují požadavky kladené na projekty výzkumu a vývoje. Poté ke dni 30. 11. 2011 vydal platební výměr, v němž vyměřil daň odchylně od daně tvrzené v daňovém přiznání podaném žalobkyní tak, že tuto daň zvýšil. Při vyměření daně správce daně neakceptoval náklady vynaložené v roce 2009 při realizaci projektů a vyčíslené v daňovém přiznání na dani z příjmů právnických osob v roce 2010 ve výši 1 547 350 Kč. V odvolacím řízení pak žalobkyně předložila tři projekty lišící se od projektů přiložených k daňovému přiznání za rok 2009.

Takto nastíněný skutkový stav hodnotil krajský soud z pohledu ust. § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů, dle něhož „Projektem výzkumu a vývoje, na jehož realizaci může být uplatněn odpočet podle odstavce 4, rozumí písemný dokument, ve kterém poplatník před zahájením řešení projektu výzkumu a vývoje vymezí svou činnost ve výzkumu a vývoji a který obsahuje zejména základní identifikační údaje o poplatníkovi, kterými jsou obchodní firma nebo název poplatníka, jeho sídlo a identifikační číslo, bylo-li přiděleno, popřípadě jméno a příjmení poplatníka, je-li poplatník fyzickou osobou, místo jeho trvalého pobytu a místo podnikání, dobu řešení projektu (datum zahájení a datum ukončení řešení projektu), cíle projektu, které jsou dosažitelné v době řešení projektu a vyhodnotitelné po jeho ukončení, předpokládané celkové výdaje (náklady) na řešení projektu a předpokládané výdaje

(náklady) v jednotlivých letech řešení projektu, jména a příjmení osob, které budou odborně zajišťovat řešení projektu s uvedením jejich kvalifikace a formy pracovněprávního vztahu k poplatníkovi, způsob kontroly a hodnocení postupu řešení projektu a dosažených výsledků, datum, místo, jméno a příjmení oprávněné osoby, která projekt schválila před zahájením jeho řešení; oprávněnou osobou se rozumí poplatník, je-li fyzickou osobou, nebo osoba vykonávající funkci statutárního orgánu poplatníka anebo osoba, která je členem statutárního orgánu poplatníka“.

Z průběhu daňového řízení je zřejmé, že správce daně neshledal u čtyř projektů předložených k daňovému přiznání za rok 2009 splnění několika podmínek. Jednalo se v první řadě o podmínku zpracování před zahájením řešení projektů výzkumu a vývoje. Z daňového řízení totiž vyplynulo, že projekty byly zpracovány k datu 10. 1. 2010, a přitom výzkumné práce probíhaly od prosince 2008 do srpna 2009. Je rovněž zřejmé, že v projektech nebyla dodržena i další podmínka a to uvedení jména a příjmení pracovníků, kteří měli výzkumné práce provádět. Uváděné projekty neobsahovaly údaje o cílech projektu a ani údaje o způsobech kontroly a hodnocení postupu řešení projektu. Krajský soud tak ve shodě s názorem správce daně i žalovaného konstatuje, že žalobkyně předložením čtyř projektů, které tvořily přílohu k daňovému přiznání k dani z příjmů za rok 2009 nesplnila podmínky taxativně stanovené ust. § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů.

Dále krajský soud hodnotil důkazy předložené žalobkyní v průběhu odvolacího řízení a to tři projekty výzkumu a vývoje označené jako „Návěs NPK 3.39.2TR“, dále „Přívěs TRIDEM PN 3.27 T“ a konečně „Speciální návěs SN 6.102 Modul 1 a modul 2“. I u těchto projektů shledal nedostatky spočívající v nedodržení podmínek daných ust. § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů, neboť u nich absentovalo uvedení jména a kvalifikace osob, které na výzkumu a vývoji participovaly.

Předložené důkazy hodnotil krajský soud dále z pohledu žalobních námitek. Zvažoval tedy především, k jakému datu byly vyhotoveny, když žalobkyně zdůrazňovala datum vyhotovení, jež bylo ostatně na projektech uvedeno, a to datum 1. 1. 2009, avšak dle žalovaného došlo k vyhotovení těchto projektů až v průběhu roku 2011. K této sporné otázce je v první řadě nutno konstatovat, že řešení zmiňovaných tří projektů výzkumu a vývoje bylo zahájeno, dle údajů v projektech uvedených, k datu 3. 12. 2008, 11. 12. 2008 a k datu 1. 1. 2009. Posouzením těchto údajů je tedy zřejmé, že žalobkyně zákonnou podmínku spočívající ve vyhotovení písemného dokumentu ve formě projektu před zahájením řešení projektu nedodržela. Podmínku pro uznání odčitatelné položky ve smyslu ust. § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů tak nesplnila.

Nelze přitom přisvědčit žalobní námitce, že nedostatky v podobě neuvedení křestních jmen a kvalifikace zaměstnanců lze v rámci odvolacího řízení odstranit. Jak již bylo shora uvedeno, ust. § 34 odst. 5 zákona o daních z příjmů vyžaduje pro uznání položky odčitatelné od základu daně splnění taxativně vymezených podmínek. Pokud tedy projekt, který musí být vypracován před zahájením jeho řešení, má obsahovat určité náležitosti, nelze jejich případnou absenci nahrazovat

v odvolacím řízení, které nesporně probíhá se značným časovým odstupem od okamžiku, kdy měl být písemný dokument se všemi náležitostmi vyhotoven.

Za této situace se tedy již jeví jako bezpředmětné posuzovat otázku, zda zmiňované tři projekty vznikly úpravou a doplněním původně předložených čtyř projektů a zda byly či nebyly vyhotoveny po provedeném místním šetření, tedy po datu 19. 1. 2011. Je samozřejmě nepochybné, že každá verze projektů obsahuje údaj o jiné oprávněné osobě a rovněž každá verze je zpracována v jiném rozsahu. Lze se rovněž přiklonit k názoru žalovaného, že tři projekty předložené až v odvolacím řízení mohly být vypracovány až po zahájení místního šetření. Je to zejména z toho důvodu, že žalobkyně původně předložila čtyři projekty odlišného obsahu a při zahájení místního šetření ani nesignalizovala, že by pro její výzkum byly vyhotoveny projekty jiné. Pokud tuto skutečnost sdělila až žalovanému v odvolacím řízení, tedy déle než po měsíci po zahájení místního šetření a téměř po třech letech, kdy měly být projekty vyhotoveny, nelze než konstatovat, že o uvedených údajích lze mít pochybnosti a to navzdory žalobní námitce, že zákon o daních z příjmů neobsahuje povinnost předkládat projekty spolu s daňovým přiznáním.

Tento závěr namůže být vyvrácen ani názorem Ing. P. L., certifikované osoby pro vědu a výzkum. V daném případě se totiž jedná o posouzení právní otázky, k níž, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu – rozsudek sp. zn. 9 Afs 27/2012 - jsou soudy plně povolány. Znalecké posudky v daném ohledu nemohou hrát určující roli.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. srpna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu